Claudiu Petrian Neaţă
Într-o cameră de cămin

Era obosită. O usturau ochii.

Din ce în ce mai des, scăpa creionul dintre degete şi îşi punea chipul în palme, frecându-şi ochii insistent, în speranţa ca acea pâcla nenorocită avea să dispară.

Nu dispărea. Statea acolo a nenorocire, duplicându-i fiecare literă şi rând scrise sau citite. Biroul părea că se extinde, că îşi măreşte suprafaţa, pe el întinzându-se câteva cărţi, două caiete şi coli învălmăşite fără sens. Îşi aruncă privirea în jurul ei, aţintind din priviri patul colegei sale de cameră, care dormea cu faţa la perete, cu picioarele uşor ghemuite, învelită doar pe jumătate. Părul îi era răstălmăcit şi îi acoperea chipul cu şuviţe "rebele" ce parcă desenau riduri pe pielea albă şi fină.

-Ce bine de tine…

Ea însă nu putea să doarmă. A doua zi avea de predat un proiect important ce avea să îi uşureze drumul către evaluarea licenţei. Şi, Doamne, cât mai avea de lucru!

Privi ceasul din dreapta sa ce zăcea dărâmat de atâtea pagini şi coperţi ticsite de "cunoştinţă".

2:40.

-Doamne! E aproape dimineaţă…

Lumina slabă a lămpii de pe birou o obosea şi mai rău.

-Ai început să vorbeşti singură? se auzi vocea colegei sale de cameră ce îşi foise scurt capul în pernă. Eşti pe drumul cel bun.

Fata râde înfundat şi scurt apoi răspunde:

-E un adevărat coşmar! Dar-ar să dea! Mă ustura ochii de somn şi abia îmi pot mişca degetele. Coloana mi-a amorţit, iar picioarele nu mi le mai simt. Ce poate fi mai perfect de atât?

-Prezentarea proiectului mâine dimineaţă, răspunde cea de-a doua fată ironică, trăgându-şi pătura până la nivelul bărbiei.

Fata îşi priveşte colega zâmbind, amuzată de felul ei de a dormi. Se hotărî într-un final să îşi dezmorţească un pic oasele, lucru la care se gândea de mai bine de patruzeci de minute. Astfel, se ridică de pe scaun, traversa în liniște camera, ieşind prin mişcări încetinite pe holul căminului. Închide uşa în urma ei, apoi îşi întinde trupul zvelt, căscând pueril, simţind parcă o doză de energie parcurgându-i venele şi nervii.

Atâtea nopţi de insomnie…

Atâtea ore, zile, săptămâni nedormite…

Când toate astea aveau să se încheie?

Era o întrebare ce o vreme, o obsedase. După, începuse să se înveţe cu gândul că pur si simplu… asta e!

Totuşi în acea noapte, avea o poftă teribilă de somn.

Terminase cursurile mai devreme decât şi-ar fi putut închipui, astfel avuse timp să îşi rezolve toate temele pentru cursurile din ziua următoare. Nu o apucase miezul nopţii trează. O năpădise o oboseală teribilă pe care nu o mai simţise de foarte multă vreme, fără vreun motiv anume, dar concretă, astfel trântindu-se în pat în jurul orei unsprezece.

Totuşi, se trezise în miez de noapte, în vocea colegei sale care încă mai lucra pentru proiectul de a doua zi. Somnul se mai subţiase un pic, având ca rezultat şoaptele stranii ce o trezise brusc.

-Ai început să vorbeşti singură? spune ea la auzul şoaptelor. Eşti pe drumul cel bun.

Ironia din voce nu era născută cu răutate. Poate un pic irascibilitate pentru faptul că după atâtea nopţi de insomnie, un somn dulce fusese înmormântat, cine ştie pentru câtă vreme. Dar nu era vina nimănui…

-E un adevărat coşmar! Dar-ar să dea! răspunde colega ei de la birou. Mă ustură ochii de somn şi abia îmi pot mişca degetele. Coloana mi-a amorţit, iar picioarele nu mi le mai simt. Ce poate fi mai perfect de atât?

-Prezentarea proiectului mâine dimineaţă, răspunde apoi îşi trage pătura până la baza bărbiei închizând ochii pentru a se cufunda din nou în întunericul dens al unui propriu-zis somn.

Auzi apoi, scârţâitul scaunului de la birou, paşii “îngrijiţi” ai colegei sale, act finalizat de sunetul uşii camerei, deschizându-se, apoi închizându-se.

Rămăsese singură.

Încerca din nou să prindă acea legătură cu somnul însă eşuă după câteva zeci de secunde.

“Drace… Iarăşi…” bombăni în gând fata foindu-se o vreme pe aşternuturile parcă prea calde pentru gustul ei.

O linişte teribila cuprinde camera întunecată, licărită doar de becul orb al veiozei de pe birou.

Impietri însă în aşternuturi, în momentul în care un sunet scârjoli liniştea…

Era un sunet… ce nu îşi avea locul în acel moment. Era normal în existenţa camerei, dar nu în acel moment. Imposibil. Colega ei nu se întorsese în cameră, şi totuşi… sunetul creionului zgâriând coala de hârtie… Fata nu deschide ochii, nici măcar nu îşi mişcă trupul. Dar zgomotul continua… nu era un zgomot în zig-zag, era un zgomot clar şi disciplinat, ca şi când acel creion chiar scria pe acea coala. Era sunetul unei forme de scris…

Sunetul persista…

Se auzi apoi întrerupătorul veiozei, lumina stingându-se. Scârţâitul scaunului de la birou, apoi câţiva paşi lenţi ce se opresc… exact lângă patul ei. Şi atât.

Linişte.

Fata deschide ochii speriată, ţinându-i împietriţi în întuneric. Nu avea ce vedea, pentru că dormise cu faţa la perete. Prezenţa necunoscută era undeva în spatele ei… nemişcată, liniştită, cu ochii ţintă peste trupul ei, acoperit de o pătură fără folos ce ar fi putut dispare instantaneu.

“Nu se mişcă… Nu pleacă” gândi fata simţind cum pulsul i-o ia razna.

Trupul începu să îi tremure, iar fălcile i se încleştară. Ar fi vrut să strige, dar nu îşi putea mişca maxilarele.

Aproape că acea prezenţă îi sufla în ceafă.

Gandul i se duce brusc la colega ei, rugându-se ca aceasta să îşi facă apariţia în cameră.

“Doamne, unde s-o fi dus? Să se întoarcă… Să se întoarcă!”

Gândurile parcă îi erau înghiţite. Pe coridor nu se auzea nici o mişcare ce ar fi putut să lase impresia că fata avea să se întoarcă în cameră. Şi prezenţa… prezenţa întinse o mână spre umărul fetei acoperit cu acea pătură nenorocită ce reprezenta parcă un scut din hârtie creponată, mai fragil decât aripile oricărui fluture. Fata îşi înconvoaie trupul, ca şi când şi-ar fi strâns umărul spre interior pentru a nu fi atinsă.

“Nu. Doamne! Nu!”

Îi simţea respiraţia mai aproape ca niciodată, iar atingerea…

Atingerea era iminentă.

Camera uşii se deschide însă zgomotos, un val de lumină venit de pe coridorul căminului, cucerind întreaga cameră. Fata deschide ochii, simţind prezenţa retrăgându-şi mâna şi schimbând direcţia privirii. Nu se mişcă din pat. Stă nemişcată, aşteptând ca…

Un ţipăt ascuţit răsuna liniştea în întreaga clădire, născând teroare peste tot în jur. Fata rămâne nemişcată în pat, încercând să înţeleagă ţipătul colegei sale care împietrise în uşă. Îşi făcu curaj şi îşi întoarce privirea către centrul camerei.

Ochii îi ieşiră din orbite, iar pulsul inimii atinge limita extremă.

Un coridor puternic luminat de neoane ce niciodată nu pâlpâiau. De-o parte şi de alta, uşi, uşi albe, identice cu pereţii, cu tavanul, cu marginea ferestrelor din capete, cu… până în acea noapte.

Undeva în capătul coridorului, ultima sau penultima cameră, o uşă era deschisă.

Din acea camera, un val puternic de lichid roşu, vâscos, pornit parcă de un uragan în marginea oceanului, ieşi invadând “albiciunea” coridorului. Valul se izbeşte de marginea opusă a holului, formând apoi alte valuri mai mici, ce invadară gresia coridorului. Acum totul se colorase. Albul se îmbinase cu o culoare roşiatică de aceeaşi tărie.

Stropi de sânge circulau nervoşi pe pereţii holului, creând peste gresie o mocirlă colorată a irealităţii.